

Motion till riksdagen

1988/89:Fi7

av Hans Nyhage (m)

med anledning av prop. 1988/89:47 om vissa ekonomisk-politiska åtgärder, m.m.

I proposition 1988/89:47 har regeringen anfört att en fullständig avreglering av restriktionerna för tekoimporten bör genomföras den 31 juli 1991. På ett utrymme av en halv sida aviseras en fundamental omläggning av de senaste tjugo årens handelspolitik på tekoområdet, som med stöd av internationella regler anslutit till andra i-länders politik på detta område. Under senare år har en liberalisering inletts och att döma av alla tidigare uttalanden från den socialdemokratiska regeringen har avsikten varit att fullfölja den politiken gradvis samtidigt som Sverige internationellt skall verka för vidare liberalisering av världshandeln med tekoprodukter.

Motiven för denna plötsliga omläggning är fragmentariskt beskrivna och i hög grad diskutabla. Det gäller effekterna på konsumentpriserna – där regeringen inte ens givit sig tid att avvakta resultatet av en 1988-09-08 beställd utredning hos SPK – och på det svenska samhällets inflationstakt. Det gäller vidare de förmenta positiva effekterna för utvecklingsländerna, åtminstone för de fattigare u-länderna i ett än hårdare konkurrens klimat på den svenska marknaden. Inte heller är det aktuellt att tala om ett stabilt läge med förbättrad lönsamhet för flertalet tekoföretag hösten 1988.

Från riksdagens synpunkt finns alltså starka skäl att med propositionens underlag ifrågasätta en så snabb och långtgående omläggning av tekopolitiken som föreslagits. I sammanhanget bör noteras, att regeringen uppskjutit diskussionen om mål och riktmarke för den inhemska tekopolitiken. Riksdagen har uppdragit åt regeringen (NU 1987/88:29) att redovisa dessa senast under våren 1989.

Genom att förelägga höstriksdagen förslaget om en ensidig och total svensk avveckling av tekobegränsningarna har regeringen uppenbarligen också spelat bort möjligheten att binda genomförandet till tekofrågans lösning i GATT:s Uruguayrunda eller till en öppning av andra marknader för svensk export.

Den allvarligaste invändningen gäller dock att regeringen så totalt negligerat frågan om ett samarbete och en harmonisering med EG i frågan om handelspolitiken och dess liberalisering på en så utpräglat konkurrensutsatt sektor som teko.

Såväl regeringens proposition (1987/88:66) om Sverige och den västeuropeiska integrationen som utrikesutskottets betänkande (UU 1987/88:24, s. 21) satte som huvudmål att bredda och fördjupa samarbetet med EG på varje område så långt detta är förenligt med neutralitetspolitiken. Inget område bör, hette det, vara undantaget från förhandlingar.

Genom sin tystnad om förslagets EG-aspekter lever regeringen inte ens upp till sina egna kommittédirektiv 1988-06-22 i förhållande till riksdagen.

Det torde t.o.m. inte kunna uteslutas, att man inom EG med hänvisning till de förväntade konsumentprisseffekterna kan komma att uppfatta åtgärden som riktad mot EG:s tekoexport till Sverige. Den uppgick 1987 till ca 11 miljarder kronor. En tidigare total avreglering i Sverige jämfört med EG kan självfallet öka EG:s vaksamhet och kontroll av att svensk tekoexport inte utgörs av EG-reglerade tredjelandsvaror.

Ytterst handlar harmoniseringsfrågan om att ge den svenska tekoindustrin samma chans till rätt plats i vår industristruktur som EG väljer för sin del.

Mot denna bakgrund och i avvaktan på de förslag som regeringen har i uppdrag att återkomma till riksdagen med angående tekopolitiken i övrigt bör ett principbeslut nu i riksdagen om handelspolitiken på tekoområdet avse en successiv och målmedveten anpassning till och harmonisering med EG.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om tekopolitiken,
2. att riksdagen beslutar att liberaliseringen av handelspolitiken på tekoområdet skall anpassas till EG:s regler.

Stockholm den 15 november 1988

Hans Nyhage (m)

Mot. 1988/89

Fi7